

Policie chrání své. Sebevražda policisty otevřela Pandořinu skříňku. Rudolf Flaška: „POKUD NESTOJÍM, MUSÍM PEVNĚ VISET“

Nikdy jsem nevzal úplatek, nespolupracoval s protistranou, nevynášel informace. Zítra se oběsím na Jeskyní vyhlídce na levém břehu Ohře mezi Loktem a Karlovými Vary nedaleko Svatošských skal. Pokud nestojím, musím viset pevně.“

Za informace uvedené na této stránce nese plnou odpovědnost autor textu. European Justice Organization z.s. poskytuje pouze publikační účet pro nezávislé novináře a nenese odpovědnost za obsah ani za uvedené zdroje.

Cituji z dopisu policisty **Rudolfa Flaška**: „Odmítám být součástí systému, který z velké části řídí lháři, křiváci a podrazáci, kde je důležitější si udržet koryto než plnit skutečné poslání policie a být čestný, férový a mluvit pravdu. Kde se exemplárně trestají chyby, ale dobrá práce se mnohdy přehlíží a kde papír a statistika suverénně vítězí nad skutečným posláním policie. Věřil jsem ve spravedlnost, v právní stát, ale nyní jsem na mém případu pochopil, že spravedlnost je opravdu slepá a záleží jen na výkladu práva mocnými lidmi společenými v takzvané policejně-justiční mafii. Jak jinak si lze vysvětlit různé přístupy policejních krajských ředitelů, státních zástupců krajských státních zastupitelství, soudců a soudkyní okresních soudů. V čem je můj případ jiný, v čem jsem jiný? Jak je možné, že v rámci České republiky jsou používány u obdobného trestného činu jiné trestní postihy? Může člověk věřit ve spravedlnost, pokud soudy rozhodují diametrálně odlišně? Otázek bych měl ještě mnoho a mnoho, ale nezbývá mi čas ani chuť na jejich formulaci a sepsání. Své odpovědi adresujte mé rodině, protože mě již nebudou zajímat či spíše si je již nepřečtu, ale pokud někdo z justičních orgánů či z Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje konečně najde koule a bude schopen říci, co bylo za mojí popravou, budu jen rád. Pak moji krev a slzy mé čtyřleté milované holčičky aspoň částečně dokáží smýt ze svých rukou. Vždycky jsem byl a budu policistou. Nikdy jsem nevzal úplatek, nespolupracoval s protistranou, nevynášel informace. Zítra se oběsím na Jeskyní vyhlídce na levém břehu Ohře mezi Loktem a Karlovými Vary nedaleko Svatošských skal. Pokud nestojím, musím viset pevně.“

Smrt bývalého elitního kriminalisty Rudolfa Flašky by neměla skončit jako další uzavřený mediální příběh. Jeho poslední slova, adresovaná nejvyšším představitelům státu, justice a policie, nejsou jen výpovědí jednoho člověka. Jsou obžalobou systému, který podle jeho přesvědčení přestal sloužit spravedlnosti a začal především chránit sám sebe.

Skutečný problém představuje část vyššího managementu, která po dlouhá léta vytváří uzavřenou mocenskou vrstvu. Funkcionáři se přesouvají mezi krajskými ředitelstvími, Policejním prezidiem, ministerstvem a dalšími vedoucími funkcemi. Personální obsazení se mění jen zdánlivě. Ve skutečnosti se často střídá stejný okruh lidí, kteří se navzájem znají, hodnotí a rozhodují o svých nástupcích.

Za mimořádně alarmující považuji postavení policistů, kteří upozorňují na možné nezákonnosti, nekompetentní řízení nebo zneužívání pravomoci. Opakující se vzorec. Oznamovatel se příliš často nestává partnerem při hledání nápravy. Stává se problémem. Místo důsledného prověření jeho podnětů následuje zpochybňování jeho odbornosti, osobní diskreditace, profesní izolace nebo vytvoření podmínek, které vedou k jeho odchodu ze sboru. Je to zkušenost, která se mezi policisty opakuje natolik často, že ji již nelze jednoduše odbýt jako souhru náhod.

Policie, státní zastupitelství i soudy mají odlišné role. Jejich spolupráce je nezbytná, ale jejich nezávislost musí být skutečná, nikoli pouze formální. Veřejnost očekává, že každý článek tohoto řetězce bude schopen nezávisle korigovat případná pochybení toho předchozího. Pokud však občané opakovaně získávají dojem, že se jednotlivé instituce spíše utvrzují ve správnosti svých závěrů, než aby je podrobovaly kritickému přezkumu, důvěra ve spravedlnost nevyhnutelně slábne.

Pokud občan nedokáže pochopit, proč dva podobné případy skončily zcela odlišně, začíná pochybovat o předvídatelnosti práva. A tam, kde mizí předvídatelnost, mizí i důvěra.

Právní stát nestojí pouze na zákonech. Stojí na důvěře občanů, že zákony budou uplatňovány stejně vůči všem, bez ohledu na funkci, hodnost nebo společenské postavení. Jakmile vznikne přesvědčení, že některé osoby jsou fakticky chráněny systémem více než jiné, vzniká pocit dvojího metru. A právě dvojí metr je jedním z největších nepřátel demokracie.

Případ Rudolfa Flašky proto nesmí být zapomenut. Neměl by být využit k jeho zlehčování jako osobního selhání jednotlivce. Naopak měl by být impulzem k důkladné veřejné diskusi o tom, zda současný systém dostatečně chrání poctivé policisty, podporuje oznamovatele, vyvozuje osobní odpovědnost vedoucích pracovníků a poskytuje občanům skutečně nezávislou a předvídatelnou spravedlnost.

Nejsilnější instituce nejsou ty, které nikdy nepřiznají chybu. Nejsilnější jsou ty, které mají odvahu ji přiznat, vyšetřit a napravit. Stát, který začne chránit především své funkcionáře místo principů, na nichž stojí jeho legitimita, se nevzdaluje jen spravedlnosti. vzdaluje se samotným základům demokratického právního státu, stává se státem totalitním.

Celý článek>

Pohřeb policisty **Rudolfa Flašky** se uskutečnil v pátek **10.6.2026** v 11 hodin v kostele sv. Václava v Lokti. Fotografie z pohřbu nebyly publikovány. Čest jeho poctivé práci, památce a trvalému odkazu.

Jan Šínágl

Psychopati: Šéf cizinecké policie tancoval na večírku před kolegy v burce, policejní prezident Vondrášek se královsky bavil...
Jak dlouho budou tomuto pokračujícímu mravnímu kolapsu země a její společnosti, ještě občané nečinně přihlížet? Až se začne hroutit bezpečnost a hospodářství země, může být už pozdě.

„Politika je jen koncentrovanou lidskou ambicí a slabostí. Tanečník se od běžného politika liší jen tím, že netouží po moci, ale po slávě: netouží vnutit světu takové či onaké společenské uspořádání (houby se o to stará), ale chce opanovat scénu a nechat zazářit své já. Svět, kde se politika přesunula z jednacích místností na permanentní jeviště. Kde politik-tanečník nepotřebuje vyřešit problém. Potřebuje být viděn, jak ho řeší. Potřebuje gesto, obraz dramatickou scénu. Má-li tanečník možnost vstoupit do politické hry, ostentativně odmítne veškerá tajná vyjednávání a denuncuje je jako lživá, nečestná, pokrytecká, špinavá: své návrhy bude předkládat veřejně, na pódiu, při tanci...”

Milan Kundera

■